

A revizionizmus valódi tétje

A történész revizionisták és a holocaust elmélet hívei közötti ellentét egyre inkább ideológiai színezetet kezd ölteni. A tényeket a politikai érdekek támogatására használják és a közvélemény számára a vita már régóta nem történelmi, inkább ideológiai harc. A revizionizmust egyre inkább a rasszizmus, az antiszemitizmus és a náciizmus reinkarnációjaként próbálják beállítani. Eme törekvés abban csúcsonyul ki, hogy a revizionisták szemére vetik, hogy úgymond megkísérik tagadni a zsidóellenes náci politika létezését, lekicsinyelni az áldozatok és családjaik szenvedését, tagadni a háborús koncentrációs rendszer poklát. Ugyanakkor a genocídium-tézis védelmezőinek, akiket valósággal terrorizál a genocídium hitelességét bizonyító nyilvános vita, nincs más választásuk a legkülönbözőbb / köztük zsidó / körökből eredő kételyek megválaszolására, mint a tézis "hivatalosan" elismert mítosszá való emelése, amelynek hitelét eleve tilos megkérdőjelezni és amellyel kapcsolatban minden kérdés obszcénnek minősül. A vita tisztázásához a kérdés valódi tétének meghatározása szükséges.

A holocaust híveinek sikerült úgy beállítani a kérdést, mintha az ellentét két jól elkülöníthető tábor, egyfelől a zsidókat, másfelől a nem zsidókat állítaná egymással szembe. Ez a disztinkció azonban teljesen művi, és a vita valódi tétének palástolását célozza, a vitáét, amely igazából a judaizmus két antagonisztikus táborra, a nacionalista-faji illetve a mózesi-univerzalista irányzat közt folyik. A genocídium ideát a zsidó faji mozgalom "találta ki" abból a célból, hogy legyőzze az emancipált és asszimilált judaizmust, elhelve vele, hogy a genocídium eklatáns igazsága a zsidó faj megváltozhatatlan és megkerülhetetlen tényét mutatja, amit hiábavaló is lenne tagadni emancipált /asszimilált/ zsidóként viselkedve. Nacionalista faji judaizmus emancipált judaizmus ellen - íme a revizionizmus valódi tétje. A revizionizmus mindenekelőtt tehát zsidó ügy és maguknak a zsidóknak kell állást foglalniuk a vita folyamán, melyben úgy is mint emberek, úgy is mint állampolgárok érintettek.

Az emancipált zsidók állampolgárságának megkérdőjelezése a múlt század végére nyúlik vissza Közép-Európában s mindez a misztikus faji és német újromantikus inspirációjú ideológia fejlődésével esik egybe a zsidó ifjúsági mozgalmak körében. A zsidó faji nacionalizmus ebben az ideológiai környezetben született, jelszava a "völkisch" faji újjászületés volt. Német oldalról az árja ideológia a burzsoá liberális életmód és az ipari fejlődés következtében elveszettnek hitt identitás megtalálását tűzte ki célul. "Szemita" oldalról a zsidók asszimilációja és emancipációja az európai társadalmi és politikai életben a zsidó rasszisták számára identitás-vesztést jelentett, akik tehát az egyetlen, magukhoz közelállónak érzett eszmei áramlat, a neoromantikus népmisztikus faji ideológia segítségével próbálták ezt a folyamatot megfordítani. A német romantikus ideológia hatása tagadhatatlan úgy a zsidó, mint a német ifjúság és értelmiség körében, s ebben a víviáriumban indult fejlődésnek a nemzeti-népi faji ideológia. A nacionalista zsidó és német ifjúsági mozgalmak csak zászlóik és jelképeik tekintetében különböztek.

A politikai pártok ezekből a nacionalista ifjúsági mozgalmakból toborozták kádereiket, amelyek valóságos "csemetekertet" jelentettek számukra. Az ideológiájuk ugyanaz volt, így aztán nehéz megállapítani, hogy németek vagy zsidók járultak-e hozzá nagyobb mértékben annak kidolgozásához, amit általában nemzetiszocializmusnak neveznek majd. Példaként elég, ha csak a zsidó származású Martin Buber Blut und Boden /Vér és Föld / teóriáját említjük, amelyet "egy az egyben" átvesznek majd a náciok. Ismert, bár meglehetősen sikerrel okkultizált az a hozzájárulás, amelyet a zsidók nyújtottak a hitleri nemzetiszocialista mozgalom születéséhez, amelyre valójában nem is 1919-ben került sor a Német Munkapárt /1921-től Nemzetiszocialista Német Munkapárt/ megjelenésével. Maga a "nemzetiszocialista" elnevezés Hapoel Hazair cionista munkaspártjától származott, amely először hivatkozott a "volkssozialismus"-ra /a nacionálsocializmus eredeti, azonos értelmű terminológiájával élve./

A tulajdonképpeni náci ideológiát először a cionista Viktor Arlosoroff fogalmazta meg a Zsidó

Nemzetiszocialista Párt számára készített manifesztumában, amely a "zsidó nemzetiszocializmus" /Der Jüdische Volkssozialismus/ cím alatt jelent meg Berlinben 1919-ben, Hitlernek a Német Munkáspárthoz való csatlakozás évében. Náci-zsidó manifesztumában Arlosoroff a hitleri ideológia valamennyi alkotóelemét bemutatta, így az internacionalizmus és bolsevizmus ellenességét is: "A nemzeti eszme az egyetlen, amely lehetővé teszi a nemzetek közötti ligát. A kozmopolita szocializmus a bolsevizmus időleges sikere ellenére is kapitulálni kénytelen" - írja, majd a zsidó nemzetet a "létért való küzdelemre" hívja fel a Felvilágosodás asszimilációs mozgalmának örökségét valló pártok ellen, amely mozgalom szerinte egy "nem faji alapokon álló emberiség érdekében kifejtett obskurus törekvésből" származott.

Arlosoroff számára a "a zsidó szocializmus egy újfajta szocializmust képvisel nemcsak a mi /ti. a zsidók/ életében, hanem általában a szocializmusban is". Ezek után érthető, ha Hitler, magáévá téve ezt az ideológiát, új pártja számára a nemzetiszocialista elnevezést volt kénytelen választani az alkalmasabb népi-szocialista helyett, nyilvánvalóan elkerülendő minden zavaró félreértést. Attól kezdve a faji ideológia két táborba szervezte meg a liberális, univerzalista ideológia vesztére felesküdt csapatait. Úgy az "árják", mint a "zsidók" számára a cél egy új társadalmi rend alapítása lesz, melynek motorja a faj, legnagyobb legyőzendő akadálya pedig az asszimilált zsidó, akinek sikerült gyökeret verni a német társadalomban teljes jogú polgárként, s akiből a német társadalomba integrált helyzete veszélyes betolakodó elemet csinált úgy az árja, mint a "zsidó" faj számára. A német társadalomba integrált júdaizmus a zsidó nacionalisták számára csak illuzórikus és időleges "megoldás" lehetett a zsidókérdésre. Az igazi, a végső megoldást ugyanis három lépésben képzelték el:

1. Az árja faj mintájára a júdaizmus fajjá alakítása.
2. A többi fajtól történő teljes szeparációja.
3. Palesztínába történő emigrációja.

Ez volt Theodor Herzl programja s tőle ered a "zsidókérdés végleges megoldása" kifejezés is /lásd: "Endgültige Lösung der Judenfrage", Der Kongress, 1897. június 4-i szám/. A nemzeti júdaizmus és a német nemzetiszocializmus közötti nyilvánvalóan hallgatólagos stratégiai szövetség sohasem cáfoltatott meg. Hitler hatalomátvételét a zsidó nacionalisták az asszimilált júdaizmus feletti döntő győzelem, a zsidókérdés végső megoldására hivatott új korszak eljövételének eseményeként üdvözölték, s eme végső megoldás sikerre vitele érdekében aktív kollaborációs politikába kezdtek. Ennek eredeti program szerinti folytatását a háború kirobbanása akadályozta meg. A zsidók a háború túszai lettek. Hitler hatalomátvétele lényegében a nemzeti júdaizmus missziójának végét jelentette Németországban. Attól fogva ugyanis a náci rezsim vette át a nemzeti judaisták alapvető céljának, a német zsidók erőltetett zsidósításának megvalósítását.

A faji törvények mintegy intézményesítették és szisztematizálták a cionisták követeléseit. Az említett stratégiai szövetség az árja és zsidó mozgalmak között megpecsételte a júdaizmus sorsát Európában. A rasszista zsidók ugyanakkor a konfrontációra törekedtek, bizonyítja ezt a Jüdische Rundschau, a német cionizmus orgánumának hangneme, vagy Jacob Klatzkin /Nahum Goldman bensőséges barátja/ gyűjtő hatású cikkei. E stratégiai szövetség jegyében a cionisták visszautasították a részvételt a többi német zsidó oldalán a Hitler-ellenes választási hadjáratban. Amikor Hitler végül is hatalomra jutott, Robert Weltsch, a német cionisták vezetője nem habozott kifejezésre juttatni "büszkeségét", "szuperioritást", és "győzelem" érzését a nácik első zsidóellenes intézkedése láttán. A cionisták valójában Hitlerre "bízták", hogy vessen véget az európai zsidóság Francia Forradalom óta táplált reményének az európai polgári és emberi társadalomba való integrálódás lehetőségét illetően. A nemzeti júdaizmus egész stratégiája a zsidó emancipáció megkérdőjelezésére irányult, mégpedig egy új, a völkisch ideológiára alapított zsidó identitás érdekében. Ez a törekvés világosan megmutatja, hogy a cionisták ellensége nem a náciizmus volt /ideológiai rokonuk /, hanem az emancipált júdaizmus.

A cionizmus egész egyszerűen felhasználta a nácikat a "piszkos munka" elvégzésére. Ezt egyébként Goldman nem is igen leplezi egy zsidó világkongresszus összehívását szorgalmazó, 1934-ben kelt felhívásában, amelyben megállapítja, hogy a zsidók számára "szükséges" a "legdrasztikusabb és legkézzelfoghatóbb" tapasztalás a faji egységükre való rádobbanásuk érdekében, és hogy a "pszichológiai feltételek" csakis minden "elképzeltető és természetes nehézség" során teszik lehetővé a zsidók "egységesülési folyamatát". Goldman mindeme

nehézséget "pedagógiai hatásúként" értékeli és így folytatja: "A zsidók helyzetének csaknem minden országban gyors és mértékében alig felfogható romlása, a zsidó nép nagy része létének veszélyeztetése, legegységesebb létfeltételeinek megsemmisítése és egy gátja vesztett antiszemita mozgalom újjászületése következtében az élethez való jogának tagadása - mindez olyan helyzetet teremtett, amelyben minden feltétel adott a kongresszus eszményének megvalósulásához, s amelyben lehetőség nyílik minden ellenkezés dacára, a világzsidóság /Judenheit / egyesítésének közeli és aktuális perspektívává válására". / Der Jüdische Weltkongress, Seine Aufgaben und Ziele, Genf 1934, 7.oldal / A "pedagógiai munkát és a "pszichológiai feltételek" előkészítését a nációra bízva, Goldman attól fogva, és alig néhány hónappal a náci hatalomátvétel után, a politikai munkának szentelhette magát, amely nem volt más, mint a világzsidóság politikai-faji egyesítése.

Goldman tisztában volt vele, hogy az emancipált júdaizmus, a deliráns terv valódi ellenzéke nem képes majd sokáig ellenállni az antiszemitizmus logikájának, és az emancipált zsidó "újjázsídósítására" irányuló törekvésének. Goldman igazi háborús stratégia: politikai téren minél inkább támadja a náci rezsimet, az annál inkább a cionista táborba hajtja a "vadat", ideológiai téren pedig minél inkább harcol az antiszemitizmus ellen, annál inkább gerjeszti azt. Ez a stratégia megmutatja a nemzeti júdaizmus náciellenes harcának realitását, amely nem is annyira harc, mint inkább állandó provokáció volt: először is, távolról sem akarván a náci eltűnését, a zsidó nacionalizmus kímélte is őket egészen hatalomra jutásukig, és csak azután indított rendkívül heves propagandakampányt ellenük, éppen az új rezsim zsidóellenes politikájának kielélezése céljából. Ez magyarázza az atrocitás-propagandát /Greuelpropaganda/, amelyet a zsidó nacionalisták fejtettek ki az új rezsim első néhány hónapjában. Másodszor pedig távolról sem akarván küzdeni az antiszemitizmus ellen, a cionisták éppen ennek eredeti célkitűzéseinek megvalósítására ösztönöztek, azaz a zsidókból "fajt", ebből a fajból pedig egy asszimilálhatatlan és integrálhatatlan közösséget csinálni, amelynek szellemi, politikai és gazdasági érdekei szükségképpen különbözniük kell az emberiségtől.

Forrás: Hunnia